

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
na posiedzeniu w dniu 1 lipca 2020 r.,  
zażalenia pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych  
na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VII Karnego Odwoławczego Sądu  
Okręgowego w K. z dnia 15 maja 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),  
w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych – S. R. i E. M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 stycznia 2020 r., VII Ka (...), gdyż stwierdzono, że jest ona niedopuszczalna.

Zażalenie na to zarządzenie złożył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych. Domagając się jego uchylecia, skarżący podniósł, że z treści wyroku, od którego została wniesiona kasacja wynika, że oskarżony J. K. został przez Sąd odwoławczy uniewinniony od zarzutu z art. 211 k.k.

**Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.**

Zażalenie nie jest zasadne. Zaskarżonym zarządzeniem słusznie odmówiono przyjęcia kasacji.

Z uwagi na ograniczenie z art. 523 § 3 k.p.k. strona postępowania – poza przypadkiem kasacji wnoszonej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. – może wnieść kasację na niekorzyść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania.

Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodzi – w kasacji nie podniesiono zarzutu naruszenia prawa o charakterze jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. Wbrew zapatrywaniom skarżącego w sprawie, w której wniesiono kasację, nie zapadł wyrok uniewinniający. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia i wystarczającym wydaje się odesłanie skarżącego do przedstawionej tam argumentacji, którą Sąd Najwyższy podziela i która jest zbieżna z ugruntowaną linią jego orzecznictwa. Dla zobrazowania wadliwości poglądu skarżącego zauważyć jedynie można, że przedmiotem postępowania karnego nie jest kwalifikacja prawna lecz czyn, rozumiany jako zdarzenie historyczne, mogące wyczerpywać - zgodnie z dyspozycją art. 11 § 2 k.k. znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej. Stąd też same zmiany w zakresie oceny prawnej tego zdarzenia, wyrażające się modyfikacji opisu czynu i kwalifikacji prawnej, które nie skutkują jednak stwierdzeniem wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., nie stanowią uniewinnia oskarżonego w rozumieniu art. 523 § 3 k.p.k.

To, że Sąd odwoławczy, orzekając reformatoryjnie, zmienił opis czynu przypisanego oskarżanemu i wyeliminował z kwalifikacji prawnej przepis art. 211 k.k. w żadnym wypadku nie może być utożsamiane z wydaniem wyroku uniewinniającego.

Jeżeli w przekonaniu oskarżycieli posiłkowych wyrok Sądu odwoławczego zapadł z rażącym naruszeniem prawa, to w realiach procesowych sprawy mogą jedynie sygnalizować potrzebę wniesienia kasacji podmiotom wymienionym w art. 521 k.p.k., których ograniczenie z art. 523 § 3 k.p.k. nie dotyczy.